

HANDELINGEN 15 David Hill

Het onderstaande is de uitleg die br. David Hill geeft van Hand.15. Dit is door mij Jaap Heeringa, voorganger van de Zevendedags Baptisten Gemeente Rehoboth te Leeuwarden, nader bekeken, vertaald en is mijns inziens correct. Br.David Hill is oudste van de ZDB gemeente te Beerburum in Australië.

"1. En sommigen, die afgekomen waren van Judea, leerden de broederen, [zeggende]: Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden.

2. Als er dan geen kleine wederstand en twisting geschiedde bij Paulus en Barnabas tegen hen, zo hebben zij geordineerd, dat Paulus en Barnabas, en enige anderen uit hen, zouden opgaan tot de apostelen en ouderlingen naar Jeruzalem, over deze vraag.

3. Zij dan, van de Gemeente uitgeleid zijnde, reisden door Fenicie en Samaria, verhalende de bekering der niet-Joden; en deden al den broederen grote blijdschap aan.

4. En te Jeruzalem gekomen zijnde, werden zij ontvangen van de Gemeente, en de apostelen, en de ouderlingen; en zij verkondigden, wat grote dingen God met hen gedaan had.

5. Maar, [zeiden] [zij], er zijn sommigen opgestaan van die van de sekte der Farizeen, die gelovig zijn geworden, zeggende, dat men hen moet besnijden, en gebieden de wet van Mozes te onderhouden."

Merk op dat het de bedoeling van de sekte was om de besnijdenis en de gehoorzaamheid aan de Wet van Mozes te verkrijgen. Ze wilden hen Joodse proselieten maken. Men kan zich afvragen wat de motieven van de farizeen waren. Wilden ze bekeerlingen maken of waren ze bezorgd dat hun vermenging met niet-Joden hen onrein zou maken?

"6. En de apostelen en de ouderlingen vergaderden tezamen, om op deze zaak te letten.

7. En als [daarover] grote twisting geschiedde, stond Petrus op en zeide tot hen: Mannen broeders, gij weet, dat God van over langen tijd onder ons [mij] verkoren heeft, dat de niet-Joden door mijn mond het woord des Evangelies zouden horen, en geloven.

8. En God, de Kenner der harten, heeft hun getuigenis gegeven, hun gevende den Heiligen Geest, gelijk als ook ons;

9. En heeft geen onderscheid gemaakt tussen ons en hen, gereinigd hebbende hun harten door het geloof.

10. Nu dan, wat verzoekt gij God, om een juk op den hals der discipelen te leggen, hetwelk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?"

Sprekend over een juk, wijst Petrus hier niet naar de Tien Geboden maar naar de gehele offeranden wet, als een verzoeningsproces (in typerende zin) ten gevolge van het breken van de Tien Geboden. Lees Ezech. 20: 24-25 "Omdat zij Mijn rechten niet gedaan hadden, maar Mijn inzettingen verworpen en Mijn Sabbatten ontheiligd hadden, en hun ogen achter de drekgoden van hun vaders waren. Daarom gaf Ik hun ook inzettingen die niet goed waren, en rechten, waarbij zij niet leven zouden".

"11. Maar wij geloven, door de genade van den Heere Jezus Christus, zalig te worden, op zulke wijze als ook zij.

12. En al de menigte zweeg stil, en zij hoorden Barnabas en Paulus verhalen, wat grote tekenen en wonderen God door hen onder de niet-Joden gedaan had.

13. En nadat deze zwegen, antwoordde Jakobus, zeggende: Mannen broeders, hoort mij.

14. Simeon heeft verhaald hoe God eerst de niet-Joden heeft bezocht, om uit [hen] een volk aan te nemen door Zijn Naam.
15. En hiermede stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven is:
16. Na dezen zal Ik wederkeren, en weder opbouwen de tabernakel van David, die vervallen is, en hetgeen daarvan verbroken is, weder opbouwen, en Ik zal denzelven weder oprichten.
17. Opdat de overblijvende mensen den Heere zoeken, en al de niet-Joden, over welken Mijn Naam aangeroepen is, spreekt de Heere, Die dit alles doet.
18. Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend.
19. Daarom oordeel ik, dat men degenen, die uit de niet-Joden zich tot God bekeren, niet beroere;
20. Maar hun zal aanschrijven, dat zij zich onthouden van de dingen, die door de afgoden besmet zijn, en van hoererij, en van het verstikte, en van bloed.
21. Want Mozes heeft er van oude tijden in elke stad, die hem prediken, en hij wordt op elken sabbat in de synagogen gelezen".

Als de Tien Geboden niet golden voor de nieuwe bekeerlingen dan lijkt het logisch dat ook de andere wetten niet golden. Maar het eigenlijke feit was dat de Joden niet bezorgd waren om de niet-joden maar om zichzelf. Het probleem was dat de Joodse Christenen meer vermengd raakten met de nieuwe niet-joodse bekeerlingen en zij wilden dat ze ritueel rein zouden zijn, opdat zij door konden gaan met het samenkomen met hen zonder zichzelf te bevuilden.

Sommigen waren uit Jeruzalem vertrokken om de nieuwe niet-joodse bekeerlingen te zeggen dat ze besneden moesten worden en zich aan de Wet van Mozes moesten houden. Dit was niet de onderwijzing van Paulus noch van de Apostelen, met name Petrus. Hij had door een visioen geleerd, zoals beschreven staat in Hand.10: 9-16, dat de Joden de gelovige niet-joden moesten accepteren net zoals God hen geaccepteerd had. Er was geen noodzaak om door te gaan met de besnijdenis en het houden van de offeranden wet van Mozes zoals de Joden deden. Het moet heel duidelijk zijn dat in de vroege kerk de Joodse Christenen hun gewoonten en wet bleven onderhouden inclusief diverse offers en offeranden! (Zie Hand.21:20-25).

De meeste van de niet-joodse bekeerlingen waren Joodse proselieten die door hun aanwezigheid in de synagoge bereikt werden. Naarmate het evangelie zich verbreidde, werden veel heidenen bekend met de Heer. Dezen waren nog niet geschoold in de wet. Toen de Joodse Christenen verplicht werden tot gemeenschap met deze niet-joden, die kwamen om God te leren kennen, ontstond er een probleem. Sommigen kozen ervoor om gescheiden te blijven en niet met hun te eten en wilden niet met hen geassocieerd worden. Anderen accepteerden hun zo lang ze maar besneden waren. Deze laatste partij was bekend als de 'besnijdenis' groep. Er ontstond een twist tussen Petrus, Barnabas en Paulus over deze zaak. (Gal.2:11) Paulus was er van overtuigd dat als God hun rein verklaard had dat ze dan niks anders nodig hadden om hun "rein" te maken voor de Joodse broeders.

Deze zaak veroorzaakte verdeeldheid, en een besluit moest genomen worden. Het resultaat was het 'Jeruzalem Besluit'. Het besluit gaf de Joodse Christenen vrijheid om met de niet-joodse gelovigen samen te komen zonder verontreiniging te riskeren.

Laten we het 'Jeruzalem Besluit' eens nader bekijken. De beperkende bepaling waaraan de niet-joden zich moesten houden was genomen uit Leviticus, de hoofdstukken 17 en 18.

Hoofdstuk 17, de verzen 8, 9, 12, 13 en 15, en hoofdstuk 18, vers 26, wijzen op de noodzaak dat gasten en vreemdelingen in Israel zich moesten houden aan het onthouden van bloed, offeren aan afgoden en seksuele immoraliteit.

Lev.17: 8,9,12,13,15, "Zeg dan tot hen: Een ieder van het huis Israëls, en van de vreemdelingen, die in het midden van hen als vreemdelingen verkeren, die een brandoffer of slachtoffer zal offeren, En dat niet tot de deur van de tent der samenkomst zal brengen, om het de Heere te bereiden, die man

zal uit zijn volken uitgeroeid worden." "Daarom heb Ik tot de kinderen Israëls gezegd: Geen ziel van u zal bloed eten; noch de vreemdeling, die als vreemdeling in het midden van u verkeert, zal bloed eten. Een ieder ook van de kinderen Israëls en van de vreemdelingen, die als vreemdelingen in het midden van hen verkeren, die een wild gedierte, of gevogelte, dat gegeten wordt, in de jacht gevangen zal hebben; die zal zijn bloed vergieten, en zal dat met stof bedekken." "En alle ziel onder de ingeborenen of onder de vreemdelingen, die een dood aas of het verscheurde zal gegeten hebben, die zal zijn klederen wassen, en zich met water baden, en onrein zijn tot aan de avond; daarna zal hij rein zijn."

Lev.18:26, "Maar gij zult Mijn inzettingen en Mijn rechten onderhouden, en van al die gruwelen niets doen, ingeborene noch vreemdelingen, die in het midden van u als vreemdeling verkeert".

Men is misschien gewend dit besluit uit te leggen als een begunstiging voor nieuwe Christenen, alleen een paar belangrijke restricties worden hun gesteld. Dit, om het voor hen gemakkelijk te maken om zich van het heidendom te bekeren, aan de rest van de wet hoefde geen aandacht geschonken te worden. Maar dit is niet juist!

Tegenstanders van Gods Sabbat hebben dit besluit gebruikt om te bewijzen dat de niet-joden niet onder de verplichting waren van het houden van de Tien Geboden. Maar het is heel duidelijk dat dit besluit een begunstiging was voor de Joodse Christenen en niet voor de niet-joden. Het staat toe dat Christenen beide, besneden en onbesneden, met elkaar gemeenschap hebben, met name in het onderhouden van de maaltijd des Heren.

"Daarom oordeel ik, dat men degenen, die uit de niet-joden zich tot God bekeren, niet beroere; Maar hun zal aanschrijven, dat zij zich onthouden van de dingen, die door de afgoden besmet zijn, en van hoererij, en van het verstikte, en van bloed. Want Mozes heeft er van oude tijden in elke stad, die hem prediken, en hij wordt op elken Shabbat in de synagogen gelezen." Hand.15:19-21

Let op de zinsnede "zich tot God bekeren" Merk op dat deze brief niet was geschreven aan Joodse Christenen, maar uitsluitend was geschreven aan "degenen ... uit de niet-joden". Daarom kon dit ook niet een besluit zijn voor alle nieuwe Christenen. Het was met name voor diegenen die geen voorkennis hadden van de wet. Deze laatste zinnen geven de reden aan waarom het niet nodig was de gehele wet te herschrijven ten aanzien van dit besluit: Omdat de boeken der wet in elke stad op de Sabbatdag gelezen werden in de synagoge. Dit konden ze horen en zelf leren.

Het gezonde verstand zegt ons dat het geen zin heeft zich te onthouden van dingen te offeren aan afgoden, van het verstikte en van seksuele immoraliteit en van het bloed, als men steeds bedriegt, liegt, doodt, verbergt en vloekt. De apostelen vertrouwden erop dat door het lezen van de wet in de synagoge de niet-joden onderwezen werden."

Tot zo ver het artikel van David Hill. Het komt er dus op neer, dat de in Hand. 15:20 gegeven voorwaarden de minimale voorwaarden zijn om in een Christelijke gemeenschap te mogen komen. En in die gemeenschap zal men verder horen en leren waaraan men zich moet houden. Het betreft hier niet een nieuw maar een heel oud gegeven. (de vertaler).